

שְׁהִיָּה נִסְתָּר מֵהַעֵין, וְסוּד [ות] לְמַדְנוּ - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר וְגִלּוּי. גִּלּוּי הוּא בֵּית הַדִּין שְׁלֵמֻטָּה, וְנִסְתָּר הוּא מְקוֹם שֶׁכֵּל הַבְּרִכּוֹת יוֹצְאוֹת מִשָּׁם. וְלִכְּנֹן כֹּל דְּבָרֵי הָאָדָם שֶׁהֵם בִּסְתֵּר, בְּרִכּוֹת שׁוֹרֹת עָלָיו. וְכֹל אוֹתָם שֶׁבִּנְגְלָה, אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל בֵּית דִּין שׁוֹרִים עָלָיו, מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְקוֹם בְּגִלּוּי, וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא רַע עֵין שׁוֹלֵט עָלָיו, וְהַכֵּל הוּא בְּסוּד עָלָיו כְּמוֹ שְׁלֵמֻעֵלָה.

בְּכַה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שְׁרָבִי שְׁמַעוֹן שְׁרוּי בְּתוֹכוֹ, שֶׁהָרִי זְכוּתוֹ הַזְּמִינָה לָנוּ בְּהָרִים דְּבָרִים עָלִינוּנִים כְּאֵלֶּה [ועד כאן]. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָאִישׁ הַזֶּה בָּא לְהוֹדִיעַנוּ הַדְּבָרִים הַלְלוּ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלַח אוֹתוֹ אֵלֵינוּ. כְּשֶׁבָאוּ וְסִדְרוּ הַדְּבָרִים לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, וְדָאִי שִׁיפָּה אָמַר.

רַבִּי אֶלְעָזָר הֵיךְ יוֹשֵׁב יוֹם אֶחָד לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו. אָמַר לוֹ, קֵץ כָּל בֶּשֶׂר הַזֶּה נִהְיָ מְאוּתָם קְרִבּוֹת שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְקַרְבִּים עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח אוֹ לֹא? אָמַר לוֹ, כֻּלָּם הָיוּ מְסַפְּקִים כְּאֶחָד לְמַעֲלָה וְלִמְטָה.

וְבֹא וְרָאָה, כְּהֵנִים וְלוּיִם וְיִשְׂרָאֵלִים הֵם נִקְרָאִים אֶדָם בְּחִבּוּר שֶׁל אוֹתָם רְצוּנוֹת קְדוּשִׁים שְׁעוֹלִים מִתּוֹכָם. אוֹתוֹ כְּשֶׁב אוֹ אֵיל אוֹ אוֹתָהּ בְּהֵמָה שֶׁמְקַרְבִּים, צָרִיךְ עַד שֶׁלֹּא תִקְרַב עַל הַמְּזֻבָּח לְפָרֹשׁ עָלֶיהָ כֹּל הַחֲטָאִים וְכֹל הַרְצוּנוֹת הַרְעִים לְהַתְּנוּדוֹת עָלֶיהָ, וְאִזּוֹ הִיא נִקְרָאת בְּהֵמָה בְּכֹל בְּתוֹךְ אוֹתָם חֲטָאִים וְרַעוֹת וְהַרְהוּרִים.

כְּמוֹ הַקְּרָבָן שֶׁל הַעֲזָאוֹל שֶׁכְּתוּב (ויקרא יז) וְהַתְּנוּדָה עָלָיו אֵת כָּל עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' - כֵּן גַּם כָּאֵן, וְכִשְׁעוֹלָה עַל הַמְּזֻבָּח מִשָּׂא עַל אֶחָד שָׁנִים, וְלִכְּנֹן זֶה עוֹלָה

וְרִזָּא (וידא) אוֹלִיפְנָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְתִים וְגִלְיָא. גִּלְיָא הוּא בִּי דִינָא דְלִתְתָּא. סְתִים הוּא אֲתֵר דְכָל בְּרַכָּאן נִפְקִי מִתְּמָן. וְבִגִּין כֵּן כָּל מְלוּי דְבַר נֶשׁ דְּאֲנוּן בְּסְתִימוֹ בְּרַכָּאן שְׁרִיין עָלָיו. וְכֹל דְּאֲנוּן בְּאֲתַגְלִיָּא הֵהוּא אֲתֵר דְּבִי דִינָא שְׁרִיאן עָלָיו בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֵר בְּאֲתַגְלִיָּא וְהֵהוּא דְאֶקְרִי רַע עֵין שְׁלִיט עָלֶיהָ, וְכֹלָא הוּא בְּרִזָּא עֲלָאָה כְּגוֹנוּנָא דְלַעֲיָלָא.

בְּכַה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר זְכָאָה דְרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁרִיא בְּגִוּיָּה דְהָא זְכוּתָא דִּילֵיהָ אֲזַמִּין לָן בְּטוּרֵי מְלִין עֲלָאִין כְּאֵלִין (עד כאן). אָמַר רַבִּי יוֹסִי הָאִי בַר נֶשׁ לְאוֹדְעָא לָן מְלִין אֵלִין קָא אֲתִי וְשִׁדְרִיהָ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבְּן. כִּד אֲתִי וְסִדְרוֹ מְלִין קָמִיהָ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר וְדָאִי שְׁפִיר קָא אָמַר.

רַבִּי אֶלְעָזָר הֵיךְ יְתִיב יוֹמָא חַד קָמִיהָ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו. אָמַר לֵיהָ הָאִי קֵץ כָּל בֶּשֶׂר אֲתַהֲנִי מְאֲנוּן קְרִבּוֹנִין דְהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְקַרְבִּין עַל גְּבֵי מְדַבְּחָא אוֹ לֹא. אָמַר לֵיהָ כֻּלָּא הָיוּ מְסַתְּפְקִי כְּחֶדָא לַעֲיָלָא וְתַתָּא.

וְהָא חֲזִי כְּהֵנִי וְלִיּוֹאִי וְיִשְׂרָאֵל אֲנוּן אֶקְרוּן אָדָם בְּחִבּוּרָא דְאֲנוּן רַעוּתִין קְדִישִׁין דְסִלְקִין מְגוּוּיָּהוּ. הֵהוּא כְּשֶׁבָא אוֹ אֲמָרָא אוֹ הִיא בְּהֵמָה דְקָרְבִּין אֲצִטְרִיךְ עַד לֹא יִתְקַרֵּב עַל גְּבֵי מְדַבְּחָא לְפָרֹשָׁא עָלֶיהָ כֹּל חֲטָאִין וְכֹל רַעוּתִין בִּישִׁין לְאֲתוּדָאָה עָלֶיהָ. וְכִדִּין הִיא אֲתַקְרִי בְּהֵמָה כְּכֹלָא כְּגוֹ אֲנוּן חֲטָאִין וְבִישִׁין וְהַרְהוּרִין.

בְּגוֹנוּנָא דְקְרִבּוֹנָא דְעֲזָאוֹל דְכְּתִיב (ויקרא יז) וְהַתְּנוּדָה עָלָיו אֵת כָּל עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. הֵכִי נָמִי הֵכָא. וְכִד סִלְקָא עַל גְּבֵי מְדַבְּחָא מְטוּלָא עַל חַד תְּרִין. וְבִגִּין כֵּן דָּא סִלְקָא לְאֲתֵרִיהָ. וְדָא סִלְקָא לְאֲתֵרִיהָ. דָּא

למקומו וזה עולה למקומו. זה בסוד אדם, וזה בסוד בהמה, כמו שנאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'.

החבתין וכל שאר המנחות לעורר רוח קדושה ברצון הפהנים ושירת הלויים ובתפלת ישראל. ובאותו עשן ושמן וקמח שעולים, מתרוים

ומסתפקים [ס"א ומתפנקים - ס"א ומתפשטים] כל שאר בעלי הדינים שלא יכולים לשלט באותו הדין שנמסר להם, והכל בזמן אחד. בא ראה, הכל נעשה בסוד האמונה להסתפק זה בזה ולעלות למעלה מי שצריך עד אין סוף.

אמר רבי שמעון, הרימותי ידי בתפלות למעלה, שששרצון העליון למעלה למעלה עומד על אותו רצון שלא נודע ולא נתפס כלל לעולמים, הראש היותר נסתר שלמעלה, ואותו הראש מוציא מה שמוציא, ולא ידוע, ומאיר מה שמאיר הכל בסתר.

רצון המחשבה העליונה לרדף אחריו ולהיות מואר ממנו. מסוף אחד נפרד. ומתוך אותו מסוף ברדיפת אותה מחשבה עליונה מגיעה ולא מגיעה עד אותו מסוף, מאירה מה שמאירה. ואז אותה מחשבה עליונה מאירה באור [בסתר] נסתר שלא ידוע, ואותה מחשבה לא ידוע. ואז מפה אור המחשבה הנה שלא נודע באור של המסוף שעומד, שמאיר ממה שלא ידוע ולא נודע ולא התגלה. ואז [נ"א וז] זה אור המחשבה שלא נודע מפה באור של המסוף, ומאירים כאחד. ונעשים תשעה היכלות.

וההיכלות אינם אורות ולא רוחות ולא נשמות, ואין מי שעומד בהם. הרצון של כל

ברזא דאדם ודא ברזא דבהמה כמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי.

חביתין וכל שאר מנחות לאתערא רוחא קדישא ברעותא דכהני ושירתא דליואי ובצלותא דישראל. ובההוא תננא ושמנא וקמחא דסליק מתרוון ומסתפקין (ס"א ומתפנקין) (ס"א ומתפשטין) (דף טו ע"א) כל שאר מארי דדינין דלא יכלין לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון. וכלא בזמנא חדא. תא חזי, כלא אתעביד ברזא דמהימנותא לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטרין עד אין סוף.

אמר רבי שמעון ארימת ידי בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה לעילא לעילא קיימא על ההוא רעותא דלא אתידע ולא אתפס כלל לעלמין רישא דסתים יתיר לעילא. וההוא רישא אפיק מאי דאפיק ולא ידע ונהיר מאי דנהיר כלא בסתימו.

רעו דמחשבה עלאה למרדף אבתריה ולאנתהרא מגיה. חד פריסו אתפריס. ומגו ההוא פריסא ברדיפו דההיא מחשבה עלאה מטי ולא מטי עד ההוא פריסא נהיר מה דנהיר. וכדין (ס"א תהוא) איהו מחשבה עלאה נהיר בנהירו (בסתימו) סתים דלא ידע וההוא מחשבה לא ידע. פדין בטש האי נהירו דמחשבה דלא אתידע בנהירו דפריסא דקיימא דנהיר ממה דלא ידע ולא אתידע ולא אתגלייא. וכדין (נ"א הא) דא נהירו דמחשבה דלא אתידע בטש בנהירו דפריסא ונהירין כחדא ואתעבידו תשע היכלין.

והיכלין לאו אנון נהורין ולא אנון רוחין ולא אנון נשמתין. ולא אית (איהו) מאן דקיימא בהו. רעותא דכל תשע נהורין